

РЕШЕНИЕ

№ 3713

гр. София, 06.06.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 63 състав,
в публично заседание на 25.05.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Димитрина Петрова

при участието на секретаря Валентина Христова, като разгледа дело номер **11971** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл. 172, ал. 5 от Закона за движението по пътищата /ЗДвП/.

Образувано е по Жалба на Т. А. К., ЕГН: [ЕГН], с адрес: [населено място], [улица], ет.1, ап.7, против Заповед за прилагане на принудителна административна мярка по чл. 171, т. 1, б. „б“ от Закона за движение по пътищата № 2954/ 21-4332-006189 от 02.11.2021 година, издадена от М. Х. Т.- Мл. Автоконтрольор в 03 група, 02 сектор в отдел „Пътна полиция“ при СДВР.

В жалбата се сочи, че оспорената заповед е неправилна и незаконосъобразна поради допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, нарушение на материалния закон, необоснована, поради противоречие с фактите относно съставомерността на нарушението. Иска се отмяна на оспорената заповед. Претендират се съдебно-деловодни разноски.

В открито съдебно заседание жалбоподателят се представлява от надлежно упълномощен процесуален представител – адвокат А. В., поддържа се жалбата, както и искането по същество.

Ответната страна оспорва жалбата в придружително писмо с депозиране на административната преписка и прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение. В съдебно заседание-не се явява, не се представлява.

Софийска градска прокуратура-не взема становище, не изпраща представител.

Съдът намира жалбата за допустима, като подадена от надлежна страна, срещу

административен акт, подлежащ на съдебен контрол, и в законоустановения срок по чл. 149, ал. 1 от АПК във връзка с чл. 172, ал. 5 от ЗДвП.

След съвкупна преценка на събраните по делото доказателства, на доводите и възраженията на страните, и като извърши служебна проверка за законосъобразност по реда чл. 168, ал. 1 във връзка с чл. 146 от АПК, съдът приема за установено следното от фактическа и правна страна:

С оспорената Заповед за прилагане на принудителна административна мярка по чл. 171, т. 1, б. „б“ от Закона за движение по пътищата № 2954/ 21-4332-006189 от 02.11.2021 година, издадена от М. Х. Т.- Мл. Автоконтрольор в 03 група, 02 сектор в отдел „Пътна полиция“ при СДВР, на жалбоподателя Т. А. К., на основание чл. 171, т. 1, б. „б“ от ЗДвП е наложена следната мярка: временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 18 месеца. В мотивите на заповедта е посочено, че заповедта е издадена въз основа на Акт за установяване на административно нарушение, Серия ГА Акт 390344 от 02.11.2021г., от Мл. Автоконтрольор при СДВР, Отдел „Пътна полиция“ СДВР, в присъствието на М. Т.-очевидец, с който е констатирано, че на 02.11.2021г. Т. К.-водач на МПС „Х. С.“, рег. [рег.номер на МПС] , със СУМПС №[ЕИК], категория В, изд. от СДВР-Нови Искър, в 21.30 ч. ,в [населено място], по [улица]в посока [улица]към [улица], е управлявал МПС „Х. С.“, рег. [рег.номер на МПС] , собственост на А. К. В.. При извършена проверка на кръстовището с [улица]с техническо средство Д. Т. 500, номер 0069 и номер на проба 215, за установяване употребата на наркотични вещества или техните аналози, водачът е отчетел положителен резултат за употреба на амфетамини. Пробата е извършена в 21.30 ч. Във водачът остават 7 бр. стикери, като му е издаден Т. номер 077649 за ВМА. При тези факти, административният орган е приел, че е налице нарушение на нормата на чл.5, ал.3, т. 1, пр. второ от ЗДвП-управлява ППС след употреба на наркотични вещества или техни аналози. От водача е иззето СУМПС. В оспорената в съдебното производство Заповед № 2954/ 21-4332-006189 от 02.11.2021 година, е възпроизведена в частта на мотивите идентична фактическа обстановка /чрез задраскване на неотносимите хипотези на закона, доколкото заповедта е във формат на бланка/.

По делото е представена и приета в цялост административната преписка. От представен талон за изследване № 077649 /л.9 от делото/, се установява, че след проверката с техническо средство, на водача е представен талон за медицинско изследване във ВМА, връчен на 02.11.2021г. в 22.10 ч., с означение до 45 мин, да се яви за изследване във ВМА. Т. е подписан и приет без възражения, не се констатира отказ за извършване на медицинско изследване.

От приложения Протокол за извършване на проверка за употреба на наркотични или упойващи вещества от 02.11.2021г. / л. 10 от делото/, се установява, че мл. Автоконтрольор Пл. Х., е удостоверил, че жалбоподателя, към датата на проверката е бил в адекватно състояние, шофирал е сигурна; нормално работи с МПС; състоянието на пътното платно е било мокро; при видимост-тъмно, през нощта при улично осветление; настроение-притъпено; походка-сигурна; изговор-ясен; нормално слизане от МПС; не се установява мирис на алкохол.

По делото е приложен на хартиен носител тест № 215/02.11.2021г., извършен в 21.29 ч., с техническо средство Д. Т. 500, номер 0069 /годен, съгласно протокол за техническа проверка[ЕИК]-10000 /л. 12 от делото//, тест за наркотични вещества и

техните анализи, който е отчел по отношение на Амфетамин /AMP/, резултат “positive”, т.е. положителен. По отношение на другите изследвани химически вещества, резултатът е негативен. От приложената Докладна записка /л. 13 от делото/, се установява, че Т. А. К., е съпроводен от органите на СДВР, до ВМА, взета е кръвна проба, след което същия е задължан в ОЗ РУ на СДВР.

По делото е приложена справка-картон на водача Т. А. К..

В хода на съдебното производство е изискан и приет официален препис от изготвена съдебнохимическа /токсикологична/ експертиза, за лицето Т. А. К., рег. № И-1018 от 02.02.2022г., изд. от инж.хим д-р Д. Я. и проф. д-р В. А. /съдебен токсиколог/ и Ръководител на Химикотоксикологична лаборатория при ВМА. От съдебнохимическа /токсикологична/ експертиза, се установява, че: на лицето Т. А. К., на 02.11.2021г. са взети проби от кръв и урина, с цел изследване за наличието на наркотични вещества и алкохол, като се определи вида и концентрацията им, в случай на наличие на такива. От лицето са предоставени 4 бр. вакумирани епруветки с кръв и 1 бр. епруветки урина /номерирани и надписани/. Пробите са получени в Химикотоксикологична лаборатория при ВМА, по служебен път на 03.11.2021г., ведно с тест № 215/02.11.2021г., извършен в 21.29 ч., с техническо средство Д. Т. 500, номер 0069 тест за наркотични вещества и техните анализи, който е отчел по отношение на Амфетамин /AMP/, резултат “positive”, т.е. положителен. Пробите са получени на 03.11.2021г.; лабораторни анализи са извършени на 24.01.2022г.; експертното заключение е изготвено на 26.01.2022г. От заключението се установява, че: От анализа на кръв на лицето: алкохол-не се открива; в представената за анализ кръвна проба не се доказва присъствие на амфетаминов тип стимуланти, както и на други наркотични вещества или техни анализи. Заключението на експертизата е, че: От извършените изследвания на предоставените биологични проби, взети от лицето Т. А. К., ЕГН: [ЕГН], не се установява наличие на алкохол и наркотични вещества.

По делото е приет заверен препис от Постановление за прекратяване на наказателно производство № 33998/01.04.2022г. на Прокурор Я. Н. при Софийска Районна прокуратура, с което е прекратено наказателното производство по ДП № 1743/2021г. по описа на ОЗ РУ-СДВР и пр.пр. № 35998/2021г. на СРП, за престъпление по чл. 343б, ал.3 от НК, за лицето Т. А. К..

По делото са приети Заповед № 81213-1524/09.12.2016 г. на Министъра на вътрешните работи; Заповед № 513з-1618/26.02.2018г. на Директора на СДВР; Заповед № 81213-1496/06.12.2016г. на Министъра на вътрешните работи, от които се установява компетентността на полицейските органи при отдел „Пътна полиция“ при СДВР, при СДВР, да прилагат със заповед принудителни административни мерки по чл. 171, т. 1,2,2а,4,т.5, б. „а“ и т.6 от ЗДвП, в частност по отношение на издателя на оспорената заповед в настоящото производство –Мл. Автоконтрольор, 03 група, 02 сектор в отдел „Пътна полиция“ на СДВР.

Въз основа на установеното по делото от фактическа страна, съдът прави следните правни изводи:

Принудителната административна мярка по своя характер е вид административна принуда, за прилагането на която е предвиден процесуален ред, различен от реда за търсене на административнонаказателна отговорност.

По смисъла на чл. 171 от ЗДвП принудителните административни мерки се налагат за осигуряване безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения по този закон, поради което те са

от вида на преустановяващите ПАМ. Волеизявлението за прилагането на ПАМ се обективира в заповед, която има характер на индивидуален административен акт по смисъла на чл. 21, ал. 1 от АПК и се издава по реда на Глава пета, Раздел втори от АПК. Предпоставка за издаването на заповед с правно основание по различните състави на чл. 171 от ЗДвП е извършено от водача или собственика на МПС съответно на хипотезата на правната норма административно нарушение, което се установява с акт за административно нарушение /АУАН/, съставен от компетентните длъжностни лица. Съгласно чл. 189, ал. 2 от ЗДвП АУАН се ползва с доказателствена сила до доказване на противното, поради което доказателствената тежест за установяване на фактическа обстановка, различна от тази по АУАН, лежи върху жалбоподателя срещу заповедта за прилагане на ПАМ.

За установяване на нарушението, в процесния случай, е съставен АУАН, в който е описана фактическа обстановка, идентична с тази от оспорената заповед, а като нарушена е посочена разпоредбата на чл. 5, ал. 3, т. 1, пр. 2 от ЗДвП-управлява ППС след употреба на наркотични вещества или техни аналози.

От представената административна преписка се установява, че процесният АУАН и издадената въз основа на него Заповед за прилагане на принудителна административна мярка по чл. 171, т. 1, б. „б“ от Закона за движение по пътищата № 2954/ 21-4332-006189 от 02.11.2021 година, са издадени само въз основа на извършена проверка с техническо устройство D. T. 500, номер 0069, който е отчел позитивен резултат за амфетамини. Независимо от това, че водачът е дал съгласие и доброволно е предоставил биологичен материал за изследване във ВМА, контролните административни органи, са издали предварително оспорения акт, без да изчакат и да се съобразят с резултатите от съдебнохимическа /токсикологична/ експертиза на ВМА. В процесния случай, резултатите от заключението по съдебнохимическа /токсикологична/ експертиза, рег. № И-1018 от 02.02.2022г., изд. от инж.хим д-р Д. Я. и проф. д-р В. А. /съдебен токсиколог/ и Ръководител на Химикотоксикологична лаборатория при ВМА, което съдят кредитира изцяло, установяват липсата, както на алкохол, така и на наркотични вещества в предоставения за изследване биологичен материал, в сроковете и по надлежния ред от жалбоподателя. Независимо от технологичната годност на използваното от контролните органи техническо средство за извършен тест, резултатите от техническото средство, са изцяло оборени от заключението по СТЕ на ВМА, която има характер на официален свидетелстващ документ и обвързва съда с материалната доказателствена сила на същия, за фактите, предмет на удостоверяването, а именно: че в биологичните проби, взети от Т. А. К. на 02.11.2021г., по талон за изследване № Т. номер 077649 за ВМА, не се констатира наличие на алкохол и наркотични вещества.

В хипотезата на чл. 171, т. 1, б. „б“ от ЗДвП може да се приложи ПАМ „временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство“ на водач, който управлява моторно превозно средство с концентрация на алкохол в кръвта над 0,5 на хиляда, установена с медицинско и химическо лабораторно изследване или с изследване с доказателствен анализатор, или с друго техническо средство, определящо съдържанието на алкохол в кръвта чрез измерването му в издишания въздух, или след употреба на наркотични вещества или техни аналози, установена с медицинско и химико-токсикологично лабораторно изследване или с тест, както и който откаже да бъде проверен с техническо средство или с тест, изследван с доказателствен анализатор или да даде биологични проби за химическо изследване

и/или химико-токсикологично лабораторно изследване – до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 18 месеца. Разпоредбата на чл. 5, ал. 3, т. 1 от ЗДвП въвежда забрана за водача на пътно превозно средство да управлява пътно превозно средство с концентрация на алкохол в кръвта над 0,5 на хиляда и/или след употреба на наркотични вещества или техни аналози. В процесния случай изрично е посочено, че издадената заповед е за нарушението е по предложение второ. В чл. 171, т. 1, б. "б" ЗДвП, изрично е посочено, че мярката се прилага когато е налице управление на моторно превозно средство след употреба на наркотични вещества или техни аналози, установена с медицинско и химико-токсикологично лабораторно изследване или с тест, както и който откаже да бъде проверен с техническо средство или с тест, изследван с доказателствен анализатор или да даде биологични проби за химическо изследване и/или химико-токсикологично лабораторно изследване.

Тази разпоредба, тълкувана съвместно с общата забрана на чл. 5, ал. 3, т. 1 ЗДвП, обосновава приложимостта на принудителната мярка. От доказателствата по приложената административна преписка безспорно се установява липсата на съставомерността на нарушението, което да обосновава налагането на принудителната административна мярка. Жалбоподателят чрез обратно доказване, изцяло обори фактите, удостоверени от контролните органи, поради което и оспорената заповед, макар и издадена от компетентен орган, в предвидената от закона форма, при спазване на административно-производствените правила е незаконосъобразна, като постановена в противоречие на материалния закон и необоснована, като противоречаща на фактите по делото, поради което следва да бъде отменена.

При този изход на делото жалбоподателят има право на сторените в производството съдебно-деловодни разноски, направено своевременно, ведно с приложени писмени доказателства. Претендират се разноски в размер на 810 лв. от които ДТ-10 лв. и възнаграждение за адвокат в размер на 800 лв. От ответната страна е направено възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение, което съдът с оглед липсата на висока степен на фактическа и правна сложност, намира за основателно и на основание чл. 8, ал.3 от Наредба 1/09.07.2004г. , намалява размера на адвокатското възнаграждение до 500 лв., които следва да се заплатят от ответната страна.

Мотивиран от гореизложеното и на основание,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по Жалба Т. А. К., ЕГН: [ЕГН], с адрес: [населено място], [улица], ет.1, ап.7, Заповед за прилагане на принудителна административна мярка по чл. 171, т. 1, б. „б“ от Закона за движение по пътищата № 2954/ 21-4332-006189 от 02.11.2021 година, издадена от М. Х. Т.- Мл. Автоконтрольор в 03 група, 02 сектор в отдел „Пътна полиция“ при СДВР, като незаконосъобразна.

ОСЪЖДА Столична Дирекция на вътрешните работи, Отдел „Пътна полиция“, чрез мл. Автоконтрольор М. Х. Т., да заплати на Т. А. К., ЕГН: [ЕГН], с адрес: [населено място], [улица], ет.1, ап.7, сумата от 510 лв. /петстотин и десет лева/, съдебно-деловодни разноски в производството.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване, на основание чл. 172, ал.5 от ЗДвП.

СЪДИЯ:

